

Sygn. akt X GC 537/16 – upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Grzegorz Urbanik
Protokolantka:	stażystka K. G.

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2016 r. w Szczecinie sprawy

z powództwa: (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W.

przeciwko: R. P.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego R. P. rzecz powoda (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. kwotę 144,98 zł (sto czterdzieści cztery złote i dziewięćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami (od 1 stycznia 2016 r. liczonymi z odsetkami ustawowymi za opóźnienie) liczonymi od dnia 13 lutego 2016 r. do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Odstępuje od obciążania pozwanego kosztami procesu.

Sygn. akt X GC 537/16 – upr

UZASADNIENIE

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym

Powód F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł pozew do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, w którym żądał zasądzenia od R. P. kwoty 157,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 13 stycznia 2016 r. i kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany zawarł z (...) S.A. w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Dalej powód wskazał, że począwszy od listopada 2014 r. pozwany zaprzestał terminowo uiszczać należności za świadczone usługi. Na podstawie umowy z dnia 17 czerwca 2015 r. operator zawarł z powodem umowę ramową cesji wierzytelności, w ramach której strony zawierały odrębne porozumienia dotyczące sprzedaży pakietów wierzytelności. Na mocy porozumienia z dnia 16 września 2015 r. wierzytelności m.in. w stosunku do pozwanego zostały nabyte przez powoda. O fakcie nabycia wierzytelności pozwany został powiadomiony odrębnym pismem. Powód wskazał również, iż skutecznie wezwał pozwanego do zapłaty.

W dniu 3 lutego 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt VI Nc -e 96250/16).

W sprzeciwie R. P. wskazał, iż uregulował całą należność w całości w terminie oraz że nie został poinformowany przez operatora o jakichkolwiek problemach z płatnością. Wyjaśnił również, że wezwania do zapłaty nie zostały skierowane na adres podany przez pozwanego jako adres do korespondencji, tylko na adres prowadzonej działalności gospodarczej. Poza tym nie był informowany o zaległościach w płatności drogą mailową, chociaż tą o drogą otrzymywał co miesiąc faktury. Również, gdy w salonie (...) S.A. w S. dnia 8 grudnia 2014 r. wypowiedział umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, nie został poinformowany o jakichkolwiek zaległościach.

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 5 lutego 2013 r. R. P. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa została zawarta na czas określony do dnia 20 października 2005 r. Na podstawie umowy operator zobowiązał się do świadczenia na rzecz R. P. usług telekomunikacyjnych (§4 umowy). Za wykonywane przez operatora usługi klient - R. P. – miał obowiązek rozliczania się poprzez uiszczenie opłaty odpowiednio za każdy okres rozliczeniowy określony w § 5 umowy. Umowa została zawarta na czas wskazany w tabeli będącej integralną częścią umowy odrębnie dla każdego z numerów.

Dowody:

- umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 5 lutego 2013 r. z załącznikiem k. 59-70,
- dyspozycja zmiany planu taryfowego k. 71-72,
- regulamin k. 77-77v.

Stan konta obejmujący bieżące opłaty abonenta R. P. na dzień 13 listopada 2014 r. wynosił 51,66 zł. Dnia 14 listopada 2014 r. (...) S.A. siedzibą w W. (wcześniej (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.) wystawiła fakturę VAT pozwanemu na kwotę 51,66 zł za świadczone usługi telekomunikacyjne. Na dzień 13 grudnia 2014 r. stan konta abonenta R. P. wynosił 103,47 zł i obejmował bieżące opłaty w kwocie 51,66 zł i 51,66 zł oraz notę odsetkową w kwocie 0,15 zł. Dnia 14 grudnia 2014 r. (...) S.A. siedzibą w W. wystawiła fakturę VAT pozwanemu na kwotę 51,81 zł obejmującą kwotę 51,66 zł za świadczone usługi telekomunikacyjne i kwotę 0,15 zł opłaty doliczonej do faktury. Dnia 14 grudnia 2014 r. operator wystawił również notę odsetkową na kwotę 0,15 zł. Stan konta obejmujący poprzednio naliczoną kwotę 103,47 zł oraz opłaty bieżące w kwocie 51,66 zł abonenta R. P. na dzień 13 stycznia 2015 r. wynosił 155,13 zł. Dnia 14 stycznia 2015 r. (...) S.A. siedzibą w W. wystawiła fakturę VAT pozwanemu na kwotę 51,66 zł za świadczone usługi telekomunikacyjne.

Dowody:

- faktury VAT z załącznikami do faktur k. 79-84,
- nota odsetkowa k. 78.

Za okres od 14 listopada 2014 r. do dnia 14 stycznia 2015 r. powód wystawił faktury VAT pozwanemu na łączną kwotę 155,13 zł tytułem opłat naliczonych w tym okresie rozliczeniowym.

Operator wystawił następujące faktury:

- fakturę VAT nr (...) za okres rozliczeniowy 14 października 2014 r. do dnia 13 listopada 2014 r. opiewającą na kwotę 51,66 zł,
- fakturę VAT nr (...) za okres rozliczeniowy 14 listopada 2014 r. do dnia 13 grudnia 2014 r. opiewającą na kwotę 51,81 zł,
- fakturę VAT nr (...) za okres rozliczeniowy 14 grudnia 2014 r. do dnia 13 stycznia 2015 r. opiewającą na kwotę 51,66 zł.

Dowody:

- faktury VAT k. 79, 81, 83.

Dnia 8 grudnia 2014 r. R. P. złożył oświadczenie o rozwiązaniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych co do numeru abonenckiego (...). Rozwiązanie umowy miało nastąpić z końcem promocji udzielonej R. P., tj. dnia 7 lutego 2015 r.

Dowody:

- rozwiązanie umowy k. 10-12.

Dnia 11 czerwca 2016 r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności oraz porozumienie do umowy ramowej cesji wierzytelności z dnia 16 września 2015 r. z wyszczególnieniem dochodzonej wobec pozwanego wierzytelności.

Dowody:

- umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności k. 47-54,
- potwierdzenie wykonania operacji k. 55,
- porozumienie nr 4 k. 56-56v.,
- wykaz wierzytelności k. 57-58.

Pismem z dnia 8 października 2015 r. (...) S.A. z siedzibą w M. wezwała R. P. do zapłaty kwoty 154,14 zł, na którą składały się kwoty: 153,32 zł tytułem należności głównej, 0,82 zł tytułem odsetek. Pismem z dnia 24 września 2015 r. spółka (...) sporządziła zawiadomienie do pozwanego o cesji dochodzonej wierzytelności.

Dowody:

- pismo powódki z dnia 8 października 2015 r. k. 37-37v,
- pismo (...) S.A. z dnia 24 września 2015 r. z dowodem nadania k. 39-41,
- pełnomocnictwa, k. 42-46.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w przeważającej części.

Przedmiotowe roszczenie powód wywodził z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych przez R. P. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., w której ten ostatni podmiot zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne, zaś pozwany – do zapłaty opłat za te usługi w formie comiesięcznego abonamentu. Powód

twierdził, że wierzytelność z tego tytułu nabył, jak wskazał w uzasadnieniu pozwu, na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 16 września 2015 r..

Zasady wykonywania usług telekomunikacyjnych podlegają obecnie przepisom ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), w szczególności art. 56 ust. 1 i 2 i nast. tejże ustawy, który stanowi, że świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej. Wymóg formy pisemnej nie dotyczy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych obejmujących w szczególności umowy o świadczenie usług telefonicznych za pomocą aparatu publicznego lub przez wybranie numeru dostępu do sieci dostawcy usług.

Powód wywodził swoją legitymację czynną do występowania w niniejszym procesie z art. 509 k.c., zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (§1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§2). Wskazać należy, że celem i skutkiem przelewu pozostaje przejście wierzytelności na nabywcę i utrata jej przez cedenta. Przelew powoduje utratę statusu wierzyciela przez cedenta i jego wyłączenie ze stosunku zobowiązującego łączącego go dotychczas z dłużnikiem. Wierzycielem staje się cesjonariusz, który nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Umowę cesji wierzytelności należało uznać za skuteczną.

W niniejszym postępowaniu powód domagał się zapłaty należności tytułem wynagrodzenia za świadczone przez pierwotnego wierzyciela na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne zgodnie z umową zawartą w dniu 5 lutego 2013 r. r., zawartą na podstawie art. 56. ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo Telekomunikacyjne (Dz. U. 2014, poz. 243, j.t.). Zgodnie z treścią przytoczonego przepisu, świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Na należności objęte powództwem składały się kwoty: 41,66 zł tytułem opłaty za usługi telekomunikacyjne za okres od 14 października 2014 r. do dnia 13 listopada 2014 r.; 51,66 zł tytułem opłaty za usługi telekomunikacyjne za okres od 14 listopada 2014 r. do dnia 13 grudnia 2014 r. oraz 51,66 zł tym samym tytułem tyle że za okres od dnia 14 grudnia 2014 r. do dnia 13 stycznia 2015 r. W ramach należności głównej powód dochodził również zasądzenia kwot: 12,12 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od kwoty 41,66 zł od dnia 28 listopada 2014 r. do dnia 12 stycznia 2016 r., od kwoty 51,66 zł od dnia 29 grudnia 2014 r. do dnia 12 stycznia 2016 r. oraz od kwoty 51,66 zł od dnia 28 stycznia 2015 r. do dnia 12 stycznia 2016 r.; a także kwoty 0,15 zł stwierdzonej notą odsetkową z dnia 14 grudnia 2014 r.

Poznawany zaprzeczył zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia. Wyjaśnił, iż uregulował należności, a także że nie został w żaden sposób poinformowany przez pozwanego, czy operatora, o zaległościach, nie otrzymał spornych faktur VAT a wezwania do zapłaty były adresowane na adres, który nie był wskazanym przez pozwanego jako adres do doręczeń.

Kluczową kwestią dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okazało się więc ustalenie zasadności dochodzonych przez powoda poszczególnych kwot.

Odnosząc się do roszczenia od pozwanego na rzecz powoda kwot stwierdzonych w fakturach VAT: kwoty 51,66 zł w fakturze nr (...) wystawionej za okres rozliczeniowy od 14 października 2014 r. do dnia 13 listopada 2014 r., kwoty 51,81 zł stwierdzonej w fakturze nr (...) wystawionej za okres rozliczeniowy od 14 listopada 2014 r. do dnia 13 grudnia 2014 r. oraz kwoty 51,66 zł stwierdzonej w fakturze nr (...) za okres rozliczeniowy 14 grudnia 2014 r. do dnia 13 stycznia 2015 r. Sąd zważył, iż kwoty w nich stwierdzone znajdowały podstawę w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych jako opłaty za świadczenie usług telekomunikacyjnych. Dochodzenie przez powoda tych roszczeń było uprawnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Odnosząc się do żądania zasądzenia kwoty 12,12 zł i kwoty 0,15 zł zważyć należało, iż zdaniem Sądu, powód nie wykazał w tym postępowaniu okoliczności, które stanowią podstawę do obciążenia pozwanego tymi kwotami. Kwoty

te stanowiły skapitalizowane odsetki naliczone od należności głównych; od kwoty 41,66 zł od dnia 28 listopada 2014 r. do dnia 12 stycznia 2016 r. (3,88 zł), od kwoty 51,66 zł od dnia 29 grudnia 2014 r. do dnia 12 stycznia 2016 r. (4,29 zł) oraz od kwoty 51,66 zł od dnia 28 stycznia 2015 r. do dnia 12 stycznia 2016 r. (3,95 zł); a także kwoty 0,15 zł stwierdzonej notą odsetkową z dnia 14 grudnia 2014 r.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że powód nie wywiązał się ze spoczywającego na nim obowiązku. Nie przedłożył bowiem dowodu na potwierdzenie faktu doręczenia pozwanemu przedmiotowych faktur VAT oraz wezwania do zapłaty. W sprawie w przedmiocie naliczenia odsetek za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury to powód powinien wykazać datę doręczenia pozwanemu faktury, ponieważ na nim w myśl art. 6 k.c. spoczywa ciężar dowodu faktu doręczenia. Sąd nie miał wątpliwości, iż powód temu obowiązkowi nie sprostał.

Powód kierował wezwania do zapłaty na adres głównego miejsca wykonywania działalności przez pozwanego przy ul. (...) w S., jednak pozwany przy zawieraniu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zastrzegł inny adres do korespondencji w S. przy ul. (...).

Powód, aby wykazać istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przedstawił faktury VAT. Powód nie wykazał jednak, aby faktury zostały pozwanemu doręczone i aby pozwany je przyjął oraz aby zostało mu doręczone wezwania do zapłaty. Pozwany już w uzasadnieniu do sprzeciwu zakwestionowała fakt doręczenia jemu tychże faktur (a także wezwań do zapłaty), a powód zarówno w pozwie jak i w dalszym toku postępowania nie wykazała doręczenia faktur pozwanemu. Pozwany tak samo kwestionował fakt doręczenia mu wezwania do zapłaty.

Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne. Art. 6 k.c. stanowi, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Komentowany przepis odnosi się do materialnoprawnego aspektu zagadnienia ciężaru udowodnienia faktu (ciężaru dowodu). Instytucja ciężaru dowodu w tym znaczeniu (materialnym) służy do kwalifikacji prawnej negatywnego wyniku postępowania dowodowego. Przepis regulujący rozkład ciężaru dowodu określa jaki wpływ na wynik procesu ma nieudowodnienie pewnych faktów; inaczej mówiąc kto poniesie wynikające z przepisów prawa materialnego negatywne konsekwencje ich nieudowodnienia. Funkcją reguły ciężaru dowodu jest umożliwienie (i nakazanie) sądowi merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy w sytuacji, gdy nie udało się ustalić leżących u podstaw sporu faktów. W każdym bowiem wypadku spełnienia przesłanek procesowych sąd cywilny obowiązany jest wydać merytoryczne rozstrzygnięcie, niezależnie od tego, czy postępowanie dowodowe przyniosło jakikolwiek efekt (sąd nie może odmówić rozstrzygnięcia ze względu na niemożliwość ustalenia stanu faktycznego). Komentowany przepis nakazuje rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść osoby opierającej swoje powództwo lub obronę na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu prawnego, jeżeli fakt ten nie został udowodniony.

Powód co prawda przedłożył wezwania do zapłaty kierowane do pozwanego, jednak Sąd uznał je za nieskuteczne. Z uwagi na to, iż pozwany otrzymał informację o roszczeniu powoda dopiero dnia 12 lutego 2016 r., gdy został mu doręczony nakaz zapłaty, Sąd uznał dzień 12 lutego 2016 r. za datę doręczenia faktur. Tak argumentując Sąd uznał, iż odsetki od kwoty zasądzonej należności głównej powinny być liczone od dnia 13 lutego 2016 r., a nie z datą wcześniejszą.

Mając powyższe na uwadze roszczenie powoda ponad kwotę 144,98 zł należało oddalić jako nieuzasadnione.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedstawione dokumenty, które nie były kwestionowane przez strony i nie budziły wątpliwości Sądu, w szczególności o treść umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, regulamin oraz treść faktur VAT i notę odsetkowej.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 102 k.p.c. Zgodnie z powołanym art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd może odstąpić od obciążenia kosztami strony przegrywającej, gdy mamy do czynienia ze szczególnie uzasadnioną sytuacją, która wynika z całokształtu sprawy. W rozpoznawanej sprawie stroną

przegrywającą był pozwany. W toku postępowania nie zakwestionował on roszczenia co do zasady oraz wysokości roszczenia głównego. Nie ulega jednak wątpliwości, iż pozwany nie został w ogóle poinformowany o zaległości czy nawet wezwany skutecznie do jej uregulowania. Wynika stąd, iż nie miał on żadnej wiedzy o roszczeniu powoda i nie mógł tym samym skorzystać z możliwości dobrowolnego uregulowania należności. Z uwagi na powyższe Sąd w punkcie 3 sentencji wyroku, odstąpił od obciążenia pozwanego kosztami postępowania.